

РЕШЕНИЕ

№ 358

гр. Пловдив, 26.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Г. В. Чамбов

Членове: Радка Д. Чолакова
Антония К. Роглева

при участието на секретаря Нели Б. Богданова
като разгледа докладваното от Антония К. Роглева Въззивно търговско дело
№ 20235001000471 по описа за 2023 година

С решение № 1/11.01.23 г., допълнено с решение № 54/7.6.23 г., и двете постановени по т.д. № 159/21 г. по описа на Хасковски окръжен съд, ЗК „Л. И.“АД С. ЕИК***** е осъдено да заплати на М. П. И. ЕГН***** като родител и законен представител на Ф. М. И. ЕГН***** сума в размер на **48 000 лв.** / четиридесет и осем хиляди лева/, представляваща обезщетение за неимуществени вреди - болки и страдания, причинени от настъпило на 07.01.2021 г. около 16,00 часа в С., ПТП, от водач на автомобил марка „О.“ модел „А.“ рег. №***** Г. Б. М., признат за виновен по споразумение от 13.10.2021 г. по н.д. №436/2021 г. по описа на Районен съд Харманли на основание чл.343 ал.3 б.„а“ вр. чл. 343 ал.1 б.„б“ вр. чл.342 ал.1 и чл.54 от НК, ведно със законната лихва считано от 27.01.2021 г., като иска в останалата част за **разликата над 48 000 лв. до пълно предявения размер от 120 000 лв.,предявен като частичен иск от 150 000 лв.** е ОТХВЪРЛЕН като неоснователен.

Въззивна жалба против горното решение в отхвърлителната му част е подадена от Ф. М. И., малолетна, действаща чрез своя баща и законен представител М. П. И., чрез упълномощения адв. К. Г.. Решението в тази му част се оспорва като незаконосъобразно и необосновано по отношение приетото съпричиняване от страна на пострадалата, както и по отношение определения като справедлив размер на дължимото обезщетение. Иска се в

обжалваната част решението да бъде отменено и вместо него предявеният иск се уважи в пълния му претендиран размер ведно със законните последици от това. Претендират се разноски за двете инстанции.

Въззиваемата страна ЗК „Л. И.“АД оспорва жалбата като неоснователна. Моли в обжалваната част решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Третото лице - помагач Г. Б. М. не е изразил становище.

Пловдивски апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства във връзка с наведените от страните оплаквания и доводи, намира за установено следното:

Съдът е бил сезиран с иск по чл. 432 от КЗ за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди, претърпени от ищцата Ф. М. И. вследствие получени увреждания в резултат на ПТП от 07.01.2021 г., настъпило около 16,00 ч. в С., виновно причинено от Г. Б. М. като водач на автомобил марка „О.“ модел „А.“ рег. № *****.

По отношение на въпроса за наличие на виновно и противоправно поведение на водача на посоченото МПС на осн. чл. 300 от ГПК вр. чл. 413, ал.2 от НПК е зачетена задължителната сила на споразумение от 13.10.2021 г., одобрено по н.д. №436/2021 г. по описа на Районен съд Харманли, с което Г. Б. М. е признат за виновен в това, че на 7.1.21 г., в гр. С., по ул. "Х. С." на кръстовището с ул. "Н.Й.В.", при управление на л.а. марка „О.“ модел „А.“ рег. № ***** , е нарушил правилата за движение по пътищата - чл. 20, ал.1 от ЗДвП, чл. 116 от ЗДвП, чл. 123, ал.1, т.2,б."б" от ЗДвП и по непредпазливост е причинил средна телесна повреда на Ф. М. И., изразяваща се в счупване на дясната бедрена кост и счупване на десен голям пищял, с което е причинено трайно затруднение на движението на десния крак и счупване на лява срамна кост на таза, с което е причинено трайно затруднение на движението на левия крак, като деецът е избягал от местопроизшествието, поради което и на основание чл.343 ал.3 б."а" вр. чл. 343 ал.1 б."б" вр. чл.342 ал.1 и чл.54 от НК му е наложено наказание по НК.

Искът е насочен против ЗК „Л. И.“АД предвид наличието на валидна към датата на ПТП застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, сключена за увреждащото МПС, което обстоятелство е безспорно по делото.

От ответното застрахователно дружество е въведено възражение за **съпричиняване** във връзка с твърдения, че пострадалата се е движила по пътното платно по начин и място, когато това не е било безопасно /на пешеходна пътека или тротоар/, като с това си поведение на пешеходец е допринесла за настъпване на ПТП; изскочила е внезапно на пътното платно при необозначено за това място без съобразяване с разстоянията до приближаващите се превозни средства и с тяхната скорост на движение.

Възражението е прието за основателно от първоинстанционния съд, който е изложил лаконични мотиви за наличие на съпричиняване предвид обстоятелството, че пострадалата Ф. заедно с други деца е оставена от близките си да играе на улицата без надзор, като родителската грижа не е упражнена в пълен обем, което е довело и до допринасяне на пътното произшествие. Посочено е, че съпричиняването има обективен характер, като в случая е налице принос на пострадалия, независимо от неговото субективно отношение. Размерът на съпричиняването е определен на 40 %.

Във въззивната жалба се оспорват изводите за наличие на съпричиняване. Счита се, че следва да бъдат кредитирани показанията на свидетеля М. М.в С. относно механизма на настъпване на ПТП, и по-конкретно относно обстоятелството къде се е намирала пострадалата към момента на възникването му, а именно - на пътното платно, където е играела с други три деца; същевременно водачът на увреждащото МПС не е спрял на знак "стоп", не е възприел намиращото се на платното дете, блъснал го е, като не е разбрал, че е блъснал човек, а е спрял от виковете на хората в близост. Изразява се становище, че водачът на лекия автомобил има единствено и изцяло вина за настъпване на инцидента, като поведението на пострадалото дете не е допринесло за това; евентуално, че ако все пак се приеме, че е налице съпричиняване, то неговият размер следва да бъде определен в много по-малък размер - до 10 %.

По отношение на механизма на настъпване на ПТП по делото е разпитан един свидетел - М. М.в С., и е прието заключение на САТЕ.

Свидетелят С. дава показания, че инцидентът се е случил пред дома на сестра му, като той и неговите три деца и Ф. си играели заедно на улицата, близо до тротоара; Ф. си хвърляла камъчета на платното; децата често си играели там, защото наблизко нямало детска площадка, а такава имало чак в центъра, на около 3 км; движението по тази улица по принцип не било оживено; всички знаели, че на улицата често играят деца, шофьорът на колата - също, тъй като бил човек от квартала и често минавал по този път, тъй като нямало друг път, откъдето да се прибере; бил съпруг на леля на свидетеля; имал видимост към децата, времето било ясно, светло; излязъл от завоя, без да спре на знак "стоп", с пълна газ, като дори не разбрал, че е

ударил нещо; детето било затиснато под ауспуха на колата; свидетелят успял да го извади, след като колата спряла и дала малко назад.

Според заключението на САТЕ механизмът на настъпване на ПТП е следният: Непосредствено преди кръстовището на ул. "Х. С." и ул. "Н.В." водачът на увреждащия автомобил е спрял на "стоп" линията на ул. "Хр. С." с намерение да завива по улица "Н. В.". От тази позиция водачът е имал видимост наляво и е видял познати хора на левия тротоар. Около същия момент пред левия тротоар и на пътното платно си играели деца, в т.ч. и Ф. И., като детето се е движело напречно на пътното платно в посока отляво надясно. Хората на левия тротоар виждат опасност за децата от идващата отляво кола и се развикват. В тази ситуация водачът предприема спиране, но не може да избегне удара между лекия автомобил и детето Ф..С предната си лява част автомобилът удря детето в дясната част на тялото ѝ и тя пада под предната част на колата и между предните гуми. Детето е откарано до ЦСМП от М. С.. Произшествието не е запазено.

Според заключението ударът е настъпил на около 2.9 метра от линията на десния тротоар /обозначена на скицата към заключението като "базова линия"/.

Като причина за настъпване на ПТП е посочено изпълнението на маневрата "завой наляво" от водача Г. М. от "стоп" линията на ул. +Х. С." към ул. "Н.В." при наличие на видимост спрямо хората на левия тротоар, но без да следи за поява на пешеходци и играещи деца на пътното платно. Водачът е имал видимост и не е имало препятствия, които да я ограничават, и е имал техническа възможност да забележи появата на играещи деца на платното за движение, в т.ч. и на Ф. и да избегне произшествието.

В устните си обяснения, дадени в открито съдебно заседание, вещото лице е заявило, че водачът е спрял на знак "стоп", като този извод се базира на неговите показания, както и на обстоятелството, че от мястото, където са се намирали другите свидетели в двора и пред тротоара, няма видимост. Водачът е изминал разстоянието от тръгване до удара за 3.58 сек, за което време е съвсем реално и възможно едно дете да се придвижи към средата на пътното платно; не може да се проследи движението на всяко едно дете, тъй като децата по принцип са в непрекъснато движение и са непредвидими. Вещото лице твърди, че се е запознал и с показанията на свидетеля, заявил, че детето си е стояло на улицата и си е играело, като е хвърляло камъчета, но в тази връзка е заявило, че става въпрос за различни моменти - в един момент детето е било на улицата, в друг може да се е върнало, децата просто са си играели. Прави извод, че изчисленото време до мястото на удара е достатъчно за развиване на скоростта на автомобила дори от положение на покой - при спиране на знак "Стоп", е достатъчно. Според вещото лице ходът на автомобила е нормален, а не такъв на рязко подаване на газ и рязко потегляне, като този извод се мотивира с обстоятелството, че ул.

"Хр. С.", където е мястото на тръгване на автомобила е с по-малък наклон напред /възходящ наклон, но другата улица, където е осъществен ударът, е с по-голям наклон /възходящ/, така че ускорението е прието като нормално.

Видно е, че са налице известни различия между конкретно описания механизъм на ПТП в заключението на САТЕ и показанията на единствения разпитан свидетел в тази насока по настоящето дело - М. С., като те се съсредоточават върху обстоятелствата дали водачът на процесния лек автомобил е спрял на знак "Стоп" и дали детето Ф. се е движело по платното или е играело на платното в близост до левия тротоар без да се движи. В тази връзка във въззивната жалба се развиват съображения, че детето не е навлязло внезапно от тротоара в динамичния коридор на автомобила, а вече е било на пътното платно, където си е играело, съответно водачът е нарушил редица разпоредби на ЗДвП и има изключителна вина за настъпване на ПТП; тъй като в квартала нямало площадки за игра на децата, важат правилата за движение в жилищна зона - децата могат да си играят на пътното платно, а водачите на автомобили не следва да се движат с повече от 20 км/ч; евентуално, ако се приеме, че е налице съпричиняване, то неговият размер е силно завишен от първоинстанционния съд, а приносът на детето следва да бъде определен в рамките до 10 %.

В тази връзка следва да се посочи, че противоправното и виновно поведение на водача на автомобила е безспорно установено по делото, като в тази връзка е зачетена и задължителната сила на сключеното споразумение по наказателното дело. Това противоправно поведение се състои в нарушаване на разпоредбите на чл. 20, ал.2 от ЗДвП - *водачите на ППС са длъжни при избиране на скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие*, и на чл. 116 от ЗДвП - *водът на ППС е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците, особено към децата, към хората с трайни увреждания ...*" Обстоятелството дали е спрял на "Стоп"-линията на ул. "Хр. С." всъщност е без конкретно значение към въпроса за съпричиняване, който е предмет на въззивната жалба. И в двата случая водачът на МПС е имал необходимата видимост, можел е да предотврати ПТП и е извършил посочените по-горе нарушения на правилата за движение по пътищата.

По отношение на обстоятелството какво е било конкретното поведение на детето преди и по време на инцидента съдът приема, че е безспорно установен фактът, че същото си е **играело заедно с други деца на**

пътното платно. В този смисъл е и изводът в обжалваното решение, в което е посочено, че не е осъществен в достатъчна степен родителски надзор и детето е оставено да играе на улицата. Неоснователно е оплакването, че съдът необосновано е приел, че детето внезапно е изскочило от тротоара на улицата, тъй като подобна фактическа обстановка не е приета от съда. Всъщност такива факти не са заложили и в описания от САТЕ механизъм на ПТП, нито в дадените от вещото лице устни обяснения - напротив, в същото е възприето, че детето е играело на улицата заедно с други деца, без вещото лице да може да проследи конкретното движение на децата, които по принцип са непредвидими. Вярно е, че заключението на САТЕ е било основано на данните от досъдебното производство, включително и на събраните там свидетелски показания, но следва да се посочи, че заключението не е оспорено от страните, като в открито съдебно заседание вещото лице е дало подробни и мотивирани обяснения.

Неоснователно е позоваването на правилата за жилищна зона, според които децата имали право да си играят на улицата. Действително, според чл. 62 от ЗДВ *в жилищната зона действат специални правила, сред които: 1. пешеходците могат да използват за движение, а децата за игра пътя по цялата му ширина, без ненужно да пречат на движението на превозните средства; 2. водачите на пътни превозни средства са длъжни да се движат със скорост не по-голяма от 20 km/h, като не поставят в опасност пешеходците и не създават препятствия за тяхното движение.* Няма основание обаче да се приеме, че процесното ПТП е настъпило в жилищна зона по смисъла на чл. 61 от ЗДВП, който дава определение на понятието: *Жилищната зона е обособена, специално устроена територия в населено място, която е обозначена като такава на входовете и изходите и с пътни знаци и където действат специални правила за движение.* Т.е. **"жилищна зона" по смисъла на чл. 61 от ЗДВП не е равнозначен термин на жилищен квартал**, в какъвто е настъпил процесното ПТП. В случая няма каквито и да било данни за наличие на специално устроена територия на населеното място, която да е обозначена като такава на входовете и изходите ѝ с пътни знаци. Ето защо позоваването на тези норми е изцяло неоснователно, респ. не може да се приеме, че играта на децата на улицата е позволена от закона.

Правно ирелевантни са съображенията, свързани с това дали наблизо е имало или не детски площадки, тъй като липсата на такива не представлява основание уличното платно да се ползва с тази цел.

Съпричиняване е налице, когато с действия или с бездействия пострадалото лице е допринесло **обективно** за настъпване на вредоносния резултат. Преценява се единствено наличието на причинна връзка между поведението му и настъпване на вредата, без значение дали пострадалият е действал виновно или не. Малолетно дете или невменяемо лице също може

обективно да допринесе за настъпване на резултата, независимо че не може да съзнава и ръководи постъпките си. В този смисъл е т.7 от ППВС № 17/63 г., като обективният характер на съпричиняването е признат в константната съдебна практика, включително и в редица решения на ВКС, постановени по реда на чл. 290 от ГПК.

В случая се споделя изводът на първоинстанционният съд, че е налице съпричиняване от страна на пострадалото дете. Безспорно е установено по делото, че същото е играело на пътното платно - обстоятелство, което е създавало обективни предпоставки за възникване на инцидент. Детската игра по принцип е свързана с непредвидимо движение. Именно поради това и законът създава завишени изисквания към водачите на ППС да бъдат внимателни и предпазливи към децата. Съпричиняване е налице дори и да се приеме, че в конкретния случай детето не се е движело, а само е хвърляло камъчета, в какъвто смисъл са показанията на свидетеля С.. Тази игра е осъществявана на пътното платно, което действие е в обективна причинно-следствена връзка с настъпване на инцидента.

Като основателни обаче се преценяват оплакванията във връзка с определения процент на съпричиняване от 40 %, като същият е необосновано завишен. Децата се ползват със засилена защита от правилата за движение по пътищата, като наличие на деца на пътя съставлява състояние на интензивна опасност за водачите на ППС, които следва да бъдат особени внимателни и предпазливи към тях. В случая водачът на увреждащото МПС е имал видимост към играещите деца, включително и Ф., имал е техническа възможност да избегне произшествието, акот беше проявил нужната предпазливост и внимание. Определянето на 40 % процента съпричиняване, близко до равен принос, омаловажа в голяма степен изискванията, които законът поставя към водачите на МПС, касаещи опазването на децата, и не кореспондира със смисъла и духа на закона. Съобразно посочената по-горе конкретика, настоящият съдебен състав на ПАС намира, че размерът на съпричиняване следва да бъде определен на 20 %

По отношение на получените **увреждания**, представляващи пряк резултат от инцидента, по делото е прието заключение на СМЕ, неоспорено от страните. От същото се установява, че вследствие на ПТП ищцата е получила:

счупване на дясната бедрена кост

счупване на десен голям пищял

счупване на лява срамна кост на таза.

Оздравителният процес е продължил около шест месеца, като е включвал два месеца - период на обездвиждане, един месец - период на активно раздвижване и период на възстановяване до шест месеца. Няма

неврологични усложнения и няма изгледи детето да получи такива във времето назапред, които да са в причинна връзка с травмата. **Няма вероятност да се получат малформации** в процеса на израстването на детето. Не се установяват трайни последици за здравословното състояние на детето, свързани с травмата от ПТП.

В устните си обяснения в открито съдебно заседание вещото лице е потвърдило горните изводи за **пълно възстановяване** на детето в рамките на посочения шестмесечен срок, което е било потвърдено и от проведен амбулаторен преглед от д-р Павлов по амбулаторен лист от 21.09.22 г., в който е констатирано, че към момента на прегледа е налице добра функция на крака, пълна функция на коляното и тазобедрената става; ходи нормално с пълна функция на десния крак с добър обем движения на дясна тазобедрена става и на дясна колянна става. Пълното възстановяване на детето е констатирано и при проведения личен преглед от вещото лице, което заявява, че не са налице остатъци по отношение на двигателната функция; има малки белези отзад на бедрото, които с времето ще се пигментират и ще станат незабележими, ще изчезнат. Дадени са обяснения, че вследствие на гипсирането се получава винаги естествена мускулна атрофия, като по принцип децата се възстановяват много бързо и без остатък, както е станало и в случая.

По отношение на **претърпените болки и страдания** вследствие на горните увреждания по делото са разпитани свидетелите П. Р. И. - дядо и Ф. В. К. - нейна баба.

Свид. И. заявява, че когато е видял детето в болницата след инцидента, то непрекъснато плачело; четири дни било в болница; било гипсирано за два месеца, през който период било на легло; след сваляне на гипса било на рехабилитация в домашни условия; след свалянето на гипса около два месеца не можело да стъпи на крачето си; по цели нощи не спяло, а само ревяло; било стресирано; майката на детето го изоставила на двадесетия ден след катастрофата и то останало на грижите на своите баба и дядо, при които било през целия период на възстановяване; след инцидента било постресувано, изпитвало страх; давали му обезболяващи. Свидетелят заявява, че при един последващ инцидент при детска игра, се наложило да посетят болнично заведение, за да направят снимка дали не е налице пак счупване; сестрата тогава им казала, че за нея кракът е счупен, но докторът ги уверил, че такова счупване няма, няма проблем, детето било малко и щяло да го израсте.

Свид. К. заявява, че след изписването му от болница детето било при тях /при своите баба и дядо/; било уплашено, плачело много, докато било в гипс, искало да стане да ходи, но не можело; след махането на гипса не можело първоначално да върви, треперело, страхувало се, което продължило около два месеца; ако паднела на земята, се страхувала, не искала после да

ходи; мажели крачетата с някакви мехлеми; сега имала страх от коли.

При така събраните доказателства се налага извод, че ищцата е получила травматични увреждания вследствие на ПТП, посочени изчерпателно от вещото лице: счупване на дясната бедрена кост, счупване на десен голям пищял, счупване на лява срамна кост на таза. Била е обездвижена за период от два месеца /гипсиране/, през който е била на легло. След този период е започнал активно раздвижване, като е настъпило пълно възстановяване по отношение на двигателните функции на счупените крайниците в рамките на шест месеца. Не са налице неврологични усложнения, нито изгледи да се получат такива във времето назапред, които да са в причинна връзка с травмата. Не е налице вероятност да се получат малформации в процеса на израстването на детето. Няма трайни последици за здравословното състояние на детето, свързани с травмата от ПТП.

Безспорно, в периода на обездвижване и в последващия период на раздвижване детето е претърпяло силни болки и страдания вследствие на счупванията, не е можело да ходи, да спи, плачело е постоянно; имало е нужда от постоянното присъствие на близките си хора; изпитвало е страх от падане, от коли, който не е отшумял изцяло и към момента на депозиране на свидетелските показания.

Размерът на справедливото обезщетение следва да бъде определен съобразно принципа за справедливост, заложен в чл. 52 от ЗЗД, предвид конкретно доказаните по делото болки и страдания като вид, интензивност, продължителност, при отчитане на обстоятелството, че се касае за получени три счупвания на двата крака на детето, което е предизвикало интензивни болки, особено в периода непосредствено след ПТП, като същите постепенно са отшумявали в периода на възстановяване. Следва да се отчете и настъпилото пълно възстановяване на детето в рамките на шестмесечен срок след инцидента, без да са налице усложнения, включително неврологични, и без трайни последици за здравословното състояние на детето за в бъдеще. Налице е негативно отражение на случилото си върху психиката на детето, което е продължило и след този шестмесечен срок, за което обаче с оглед ранната му възраст и спецификите на детската психика също може да се очаква да бъде "израстнато", т.е. да се преодолее напълно. Следва да се вземе предвид и икономическата обстановка в страната към момента на настъпване на процесното ПТП - януари 2021 г., показател за която са например: нивата на застрахователно покритие по застраховка "ГО" за неимууществени и имуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт - 10 420 000 лв. за всяко събитие, независимо от броя на пострадалите лица /чл. 492, т.1 от КЗ/ ; размер на средна работна заплата за този месец по данни на НСИ - 1454 лв.; общ доход средно на лице от домакинство - 1 830 лв., общ разход средно на лице от домакинство - 1607 лв.

С оглед конкретно установените обстоятелства по делото настоящият съдебен състав приема, че размерът на справедливото обезщетение в случая следва да бъде определен на 60 000 лв. Предвид приетия процент съпричиняване, на основание чл. 51, ал.2 от ЗЗД същият подлежи на намаление до размер на 48 000 лв., до който всъщност искът е уважен и от първоинстанционния съд. При това положение се налага извод за неоснователност на предявената въззивна жалба, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено в отхвърлителната му част като краен резултат.

Предвид този изход на спора пред настоящата инстанция следва да се уважи претенцията на въззиваемата страна за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 78, ал.8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 25, ал.1 и 2 от НЗПП, което възнаграждение се определя от съда в размер на 200 лв.

Мотивиран от горното ПАС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 1/11.01.23 г., постановено по т.д. № 159/21 г. по описа на Хасковски окръжен съд, В ЧАСТТА МУ, с която е **ОТХВЪРЛЕН** иска на Ф. М. И. ЕГН *****, малолетна, действаща чрез своя баща и законен представител М. П. И. ЕГН *****, против ЗК „Л. И.“ АД С. ЕИК*****, за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди - болки и страдания, причинени от настъпило на 07.01.2021 г. около 16,00 часа в С., ПТП, от водач на автомобил марка „О.“ модел „А.“ рег. №***** Г. Б. М., признат за виновен по споразумение от 13.10.2021 г. по н.д. №436/2021 г. по описа на Районен съд Харманли на основание чл.343 ал.3 б.„а“ вр. чл. 343 ал.1 б.„б“ вр. чл.342 ал.1 и чл.54 от НК, за **разликата над 48 000 лв. до размер от 100 000 лв.**, ведно със законна лихва, начиная от 27.01.2021 г.

В необжалваната част решението е влязло в сила.

ОСЪЖДА Ф. М. И. ЕГН *****, малолетна, действаща чрез своя баща и законен представител М. П. И. ЕГН *****, да заплати на ЗК „Л. И.“ АД С. ЕИК***** **200 лв. - юрисконсултско възнаграждение за въззивна инстанция.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____